

**தீருக்குறள் சிந்தனைகள்**  
**ஒழுக்கத்தின் எய்துவர் மேன்மை**

27.08.1996

[வையத்து வாழ்வாங்கு வாழும் முறைமைகளை ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது அரிய குறட்பாக்களில் கூறிவைத்த திருவள்ளுவப் பெருந்தகையின் வாய்மொழிகளுள்

“ஒழுக்கத்தின் எய்துவர் மேன்மை இழுக்கத்தின்  
எய்துவர் எய்தாப் பழி” (தீருக்குறள் : 137)

என்னும் திருக்குறள் மிகச் சிறந்த சிந்தனைச் சுடராகும். நல்லொழுக்கம் உடைய சான்றோர் மேன்மேலும் மேன்மை அடைந்து, வாழ்வில் உயர்ந்து கொண்டே செல்வர்; அந்த உயர்வைத்தரும் நல்லொழுக்கத்திலிருந்து நீங்கித் தீயொழுக்கத்தில் ஈடுபடுவோர் தாம் செய்த குற்றங்களுக்குரிய பழிபாவங்களையும், துன்பங்களையும், தண்டனைகளையும் அனுபவிக்க நேர்வதுடன், பகைவரால் கூறப்படும் அடாத பழிகளையும் பெற்று அடுக்கடுக்கான துன்பங்களை அடைய நேரிடும்.]

ஒருவன் தான் செய்த குற்றங்களுக்குரிய தண்டனையை அனுபவிக்க நேரிடும் என்பது உண்மைதான். செய்யாத, குற்றங்களுக்குரிய தண்டனையை ஏன் அனுபவிக்க வேண்டும். அஃது அநீதி அல்லவா? என்று சிலர் மனத்தில் ஐயம் எழலாம். அஃது உண்மைதான். என்ன செய்வது? உலக நியதி அப்படிப் பட்டதுதான். பலமுறை தவறுசெய்த ஒருவன்மீது அவனுடைய பகைவர்கள் பொய்யான குற்றங்களையும், பழிபாவங்களையும் கூறும்போது, பலமுறை தவறு செய்த இவன், இந்தக் குற்றத்தையும் செய்திருக்கக் கூடும் என்றே உலகம் நம்பும். அதனால் ஒருவன் உலகத்தவர் மீது குறைபட்டுக் கொள்ளுதலை

மேற்கொள்ளாது, தீயொழுக்கங்களை மனத்தாலும் எண்ணிப் பார்க்காமல் எப்பொழுதும் நல்லொழுக்கம் உடையவனாக வாழ்தலே செய்யத்தக்க செயலாகும்.)

(நல்லொழுக்கம் உடையவர்கள் மன அமைதியுடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் வாழ்வார்கள். அவர்கள் எந்த நாளிலும் யாம் நன்னெறி ஒழுகும் சான்றோராக வாழ்கின்றோம் என்னும் பெருமித உணர்ச்சியுடன் வாழமுடியும். நாடானும் வேந்தனாயினும் சுற்றறிந்து உயர்பதவியில் இருக்கும் சான்றோராயினும் நல்லொழுக்கமுடைய சான்றோர்களை மிகவும் மதித்துப் போற்றுவர். நல்லொழுக்கம் உடைய சான்றோர் குடியிருக்கும் ஊரில் வாழும் மக்களும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வர். அவர்களை நரை, திரை, மூப்பு, பிணி போன்ற துயரங்கள் நெருங்கமாட்டா.) பிசிராந்தையார் பாடிய,

“யாண்டு பலவாக நரையில வாகுதல்  
யாங்காசி யரென வினவுதி ராயின்  
மாண்டான் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்;  
யான்கண் டனையரென் இளையரும்; வேந்தனும்  
அல்லவை செய்யான் காக்கும்; அதன்தலை  
ஆன்றவிந் துங்கிய கொள்கைச்  
சான்றோர் பலர்யான் வாழும் ஊரே” (புறம் : 19)

என்னும் புறநானூற்றுப்பாட்டு இதனை மெய்ப்பிக்கும்.

(மேன்மையாவது, எல்லாராலும் நன்கு மதிக்கப் படுதலாகும். நல்லொழுக்கம் ஒருவனுக்கு எல்லா வகையான சிறப்புக்களையும் கொடுக்கும். ஆகவே, அந்நல்லொழுக்கத்தினை உயிரினும் சிறந்ததாகப் போற்றி நடக்க வேண்டும் என்பதனை,

“ஒழுக்கம் விழுப்பம் தூலான் ஒழுக்கம்  
உயிரினும் ஓம்பப் படும்” (கிருக்குறள் : 13)

என்னும் குறள் தெளிவாகக் கூறும்.)

(நீதிநூல்கள் கூறும் நல்லறங்கள் பலவற்றையும் ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் ஒருவனுக்கு இம்மையும் மறுமையும் துணையாக

விளங்குவது நல்லொழுக்கமே. ஆகவே, நல்லொழுக்கத்தினை உயிரைக் கொடுத்தேனும் காக்க வேண்டும் என்பதனை,

“பரிந்தோம்பிக் காக்க ஒழுக்கம் தெரிந்தோம்பித்  
தேரினும் அஃத துணை” (திருக்குறள் : 132)  
என்னும் குறள் வற்புறுத்திக் கூறுகின்றது.)

நெஞ்சில் அழுக்காறு கொண்டவன் வாழ்வில் ஆக்கம் இல்லாதது போல, ஒழுக்கமில்லாதவன் வாழ்வில் உயர்வு இல்லை என்னும் வாழ்வியல் உண்மையை,

“அழுக்காறு உடையான்கண் ஆக்கம்போன் றில்லை  
ஒழுக்கம் இலான்கண் உயர்வு” (திருக்குறள் : 135)  
என்னும் திருக்குறள் அழகாகவும், தெளிவாகவும் எடுத்துரைக்கின்றது.)

“கொடுப்பது அழுக்கறப்பான் சுற்றம் உடுப்பதூஉம்  
உண்பதூஉம் இன்றிக் கெடும்” (திருக்குறள் : 186)  
என்னும் வாய்மொழியாலும், அழுக்காறு உடையான்கண் ஆக்கம் போன்றில்லை என்னும் உவமையாலும் நல்லொழுக்கம் இல்லாதவன் உயர்வு கெடுமாறு போல அவனது சுற்றத்தினர் உயர்வும் கெடும் என்னும் கருத்தும் புலனாகின்றது. எனவே நல்லொழுக்கம் உடையவனும், அவனுடைய சுற்றத்தாரும் மேன்மை எய்துவர் என்பது ஒருதலை.

சான்றாண்மை என்னும் கடலுக்குக் கரைபோல வாழும் சான்றோர்கள் ஊழிக்காலத்து இறுதியில் கடல் பொங்கி வந்து உலகை அழிக்கும் நிலையிலும் தம் சான்றாண்மைப் பண்பிலிருந்து பிறழ மாட்டார்கள் என்னும் உண்மையை,

“ஊழி பெயரினும் தும்பெயரார் சான்றாண்மைக்கு  
ஆழி எனப்படு வார்” (திருக்குறள் : 989)  
என்னும் திருக்குறள் தெளிவாக்கும்.

“பண்புடையாப் பட்டுண் டுலகம்; அஃதின்றேல்  
மண்புக்கு மாய்வது மன்” (திருக்குறள் : 988)  
என்னும் குறளும்,

“உண்டால் அம்மதில் வலகம் தீந்திர்  
 அமிழ்தம் தியைவ தாயினும் தினிதெனத்  
 தமியர் உண்டனும் திலரே; முனிவிலர்;  
 துஞ்சனும் தினர்; பிறர் அஞ்சுவதஞ்சிப்  
 புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவர்; பழியெனின்  
 உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்; அயர்வின்  
 அன்ன மாட்சி அணைய ராகித்  
 தமக்கென முயலா நோன்றாள்

பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே” புறநானூறு 182  
 என்னும் கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி பாடிய  
 புறநானூற்றுப் பாட்டும் நல்லொழுக்கம் உடைய சான்றோர்கள்  
 வாழ்வதால்தான் நாம் வாழும் உலகம் அழிந்து போகாமல்  
 நிலைத்து நிற்கின்றது என்னும் கருத்தை எடுத்துக் கூறி  
 ஒழுக்கத்தின் எய்துவர் மேன்மை என்பதை விளக்குகின்றன.

## சிலப்பதிகாரத்தில் காப்பரிய உத்திகள்

சிலப்பதிகாரம் தமிழில் எழுதப்பெற்ற ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் முதற்காப்பியம் மட்டும் அன்று; முதன்மையான காப்பியமும் ஆகும். உலகில் எந்த மொழியில் எழுதப்பெற்ற எந்த நூலானாலும் அந்தநூல் திட்டவட்டமாக ஒரு செய்தியை - ஒரு குறிக்கோளை அந்த நூலைப் படிக்கும் மக்களுக்கு வழங்கியே தீரும். அதுபோல் சிலப்பதிகாரமும் உலகில் எங்கும் எப்பொழுதும் நிலைத்து நிற்கும் வாழ்வியல் கோட்பாடுகளாக விளங்குகின்ற மூன்று பேருண்மைகளை உலகிற்கு உணர்த்துகின்றது.

நாட்டை ஆளும் அரசர்கள் மிகப்பெரிய யானைப் படையும், குதிரைப்படையும், தேர்ப்படையும், காலாட்படையும் கொண்டவர்களாக இருந்தாலும், அவர்கள் அறநெறிப்படி அரசாண்டால்தான் - செங்கோலாட்சி செலுத்தினால்தான் அவர்களுக்கு வெற்றி கிட்டும் என்று ஒரு புறநானூற்றுப்பாடல் சொல்லுகின்றது.

“கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும், கதழ்பரிய கலிமாவும்,

நெடுங்கொடிய நீயிர்தேரும், நெஞ்சுடைய புகன்மறவரும் என  
நான்குடன் மாண்ட தாயினும் மாண்ட

அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்” (புறநானூறு-55:7-10)

அரசனுடைய வெற்றி அறத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அரசன் அறநெறிப்படி ஆட்சி செய்யாதபோது அவன் ஆட்சிக்கு அழிவு நேரும் என்று புறநானூறு சொல்வதை இளங்கோவடிகள் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்கின்றார்.

“அரைசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங்ஈற நாவதூஉம்

உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தனும்

ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டும் என்பதூஉம்”

(சிலம்புபதிசூம் : 55-57)

ஆகிய மூன்று பேருண்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே இளங்கோவடிகள் காப்பியத்தை எழுதியதாகச் சிலப்பதிகாரப் பதிகம் கூறுகின்றது.

நூலை எழுதிய ஆசிரியர் யார்? அவருடைய பெருமைகள் எவை? அவர் எந்தச் சூழ்நிலையில் அந்த நூலை எழுதினார்? அந்த நூலில் சொல்லப்பெற்றுள்ள செய்திகள் யாவை? அந்த நூலைப் படிப்பதனால் படிப்பவர்களுக்கு என்ன பயன் கிட்டும்? என்னும் விவரங்கள் தெரிந்தால்தான் அந்த நூலைப் படிப்பதற்கு ஆர்வம் பிறக்கும். மேலே கேட்ட அந்த வினாக்களுக்கெல்லாம் சிலப்பதிகாரப் பதிகமும், உரைபெறு கட்டுரையும் மிகத்தெளிவாக விடை கூறுகின்றன.

“குணவாயிற் கோபத்து அரக துறந்தீருந்த

குடக்கோச் சேரல் இளங்கோ வடிகள்” (சிலம்பு-பதிகம் : 1-2)  
என்பவர்தாம் சிலப்பதிகாரத்தின் ஆசிரியர் என்பதைப் பதிகம் முதலில் கூறுகின்றது. குடதிசைநாடாகிய சேரநாட்டை ஆண்ட சேரமன்னனுக்குத் தம்பியாகிய - இளவரசர் ஒருவர் இளமையிலேயே இராசபோகத்தைத் துறந்து, அந்தத் துறவில் பொய்யாது ஒழுகி, குணவாயில் என்னும் இடத்தில் அமைந்திருந்த துறவியர் கோட்டம் ஒன்றில் அமைதியாகத் தங்கியிருந்து, அறிவு நூல்களையும், கலைநூல்களையும் ஆயிரம், ஆயிரமாகக் கற்றுத் தேர்ந்து

“யாவதும் கற்றோர் அறியா அறிவினராகக்

கற்றோர்க்குத் தாம்வரம் பாகிய தலைமையினராக”

(திருமுருகாற்றுப்படை:132-133)

விளங்கிச் சிலப்பதிகாரம் எழுதினார் என்பதை அறியும் போது - ஒரு பெருமித உணர்வுடன் - ஒரு புனித உணர்வுடன் அந்த நூலைப் புரட்டுகின்றோம். இளங்கோ ஏன் இளமையிலேயே அரசைத் துறக்க வேண்டும் என்ற வினாவிற்கு விடைகாண நம் நெஞ்சம் விழைகின்றது. காப்பியத்தின் இறுதியில்தான், முப்பதாம் காதையாகிய வரத்தரு காதையில்தான் இளங்கோவடிகள் இந்த வினாவிற்கு விடை கூறுகின்றார்.

சேரன் செங்குட்டுவன் கட்டிய பத்தினிக் கோட்டத்தில் சேரன் செங்குட்டுவன், சோழன், பாண்டியன், கொங்கிளங்கோசர்,

கடல்குழ் இலங்கைக் கயவாகு முதலிய மன்னர்கள் எல்லாம் கண்ணகியை வழிபட்டுச் சென்றதன்பின், இளங்கோவடிகள் சென்று வழிபட்டதாகவும், அப்போது இளங்கோ அரசு துறந்து அடிகள் ஆள திறத்தைக் கண்ணகியே தேவந்திமேல் திகழ்ந்து தோன்றிக் கூறியதாகவும் காப்பியம் கூறுகின்றது.

சேரநாட்டு வேந்தனாகிய இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் வஞ்சிமாநகரில் அமைந்திருந்த அரண்மனைத் திருவோலக்க மண்டபத்தில் பெருமிதத்துடன் ஒருநாள் அரசு வீற்றிருந்தபோது, அவனது காலடியில் - தாள் நிழலில் செங்குட்டுவனும், இளங்கோவும் வீற்றிருந்தனர். அமைச்சர்களும், படைத்தலைவர்களும் அவரவர் இருக்கைகளில் இருந்தனர். அப்போது அவையில் நுழைந்த நிமித்திகள் ஒருவன் செங்குட்டுவனையும், இளங்கோவையும் அமைதியாகக் கூர்ந்து நோக்கித் 'திருமகள் அருள்பெற்று இளங்கோ அரசனாவான்' என்று கூறினான். அரசன் இறந்தபின் அல்லது முடிதுறந்தபின் அவனுடைய மூத்தமகன் அரசனாவதுதான் அக்காலத்து மரபு. அதற்குமாறாக ஆற்றல் பொருந்திய மூத்தமகன் செங்குட்டுவன் அரசன் ஆகமாட்டான். இளங்கோதான் அரசன் ஆவான் என்று நிமித்திகள் கூறியது கேட்ட அரசனும், அவையோரும் அதிர்ச்சியுற்றனர். செங்குட்டுவன் முகம் வாடியது; அவன் ஏமாற்றத்தோடும் எரிச்சலோடும் இளங்கோவை நோக்கினான்; இளங்கோ அன்போடும் அமைதியோடும் செங்குட்டுவனை நோக்கினான்.

அண்ணலும் நோக்கினான்: அண்ணலும் நோக்கினான்  
எண்ணங்களை திருவரும் பரிமாறிக் கொண்டனர்  
மீண்டும் ஒருமுறை தந்தையாகிய இமயவரம்பன் முதலாச  
அனைவரும் அதிர்ச்சி அடையும் வண்ணம் இளங்கோ  
நிமித்திகளைச் சினந்து நோக்கி - செங்குட்டுவன் துன்பம்  
நீங்குமாறு நான் இப்பொழுதே அரசுரிமையைத் துறந்து துறவறம்  
மேற்கொள்வேன் என்று கூறிப்பெருமிதத்துடன் அவையைவிட்டு  
வெளியேறினான். அவ்வாறு, மண்ணுலகத்து அரசாளும்  
செல்வத்தை வெறுத்துச் சென்ற இளங்கோவடிகள் சிந்தையும்

என்  
காட்  
படி  
போ  
கலை  
தொ  
என்  
நெஞ்  
உத்தி  
தொ  
இளங்  
ஏன்  
கூறியு  
காப்பி  
அடுக்கு

மொழியும் சென்று எட்டிப்பிடிக்க முடியாத சேனெடுத்  
தொலைவில் உள்ள அழிவற்ற இன்பம் படைத்த வீட்டுலகிற்கு  
அரசன் ஆயினார். இந்தத் தியாக வரலாற்றை.

“யானும் சென்றேன் என்னெதிர் எழுந்து  
தேவந்திகை மேல்தீசுழந்து தோன்றி  
வஞ்சி மூதூர் மணிமண் யத்திடை  
நுந்தை தாள்நிழல் இருந்தோய் நின்னை  
அரைசு வீற்றிருக்கும் திருப்பொறி உண்டென்று  
உரைசெய்தவன் மேல் உருத்து நோக்கிக்  
கொங்கவிழ் நறுந்தார்க் கொடித்தேர்த் தூணைச்  
சொங்குட்டுவன்தன் செல்லல் நீங்கப்  
பகல்செல் வாயிற் படியோர் தும்முன்  
அகலிப் பாரம் அகலம் நீக்கிச்  
சிந்தை செல்லாச் சேனெடுந் தூர்த்து  
அந்தம்இல் இன்பத்து அரளாள் வேந்தென்று  
என்றிறம் உரைத்த இமையோர் இளங்கொடி

(சிலம்பு-வரந்தருகாதை : 171-183)

என்று சிலப்பதிகாரம் அழகோவியமாகச் சித்திரித்துக்  
காட்டுகின்றது. நல்ல காப்பியம் என்பது அதனை எடுத்துப்  
படிக்கத் தொடங்கினால் கீழேவைக்க மனமில்லாமல் - நேரம்  
போவது தெரியாமல் - உண்பதையும், உறங்குவதையும் மறந்து,  
கவையோடு தொடர்ந்து படிக்கும்படி செய்யவேண்டும்;  
தொடக்கத்தில் சில வினாக்களை எழுப்பி அவற்றுக்குரிய விடை  
என்ன - அடுத்து என்ன நிகழும் என்னும் ஆர்வத்தைப் படிப்பவர்  
நெஞ்சில் தூண்டிக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். அந்த  
உத்தியைச் சிலப்பதிகாரத்தில் நன்கு காணமுடிகிறது. நூலின்  
தொடக்கத்தில் - பதிகத்தின் முதலிரண்டு அடிகளில்  
இளங்கோவடிகள் அரசு துறந்ததைக் கூறி, அவர் அரசு துறந்தது  
ஏன் என்னும் வினாவுக்குக் காப்பியத்தின் இறுதியில் விடை  
கூறியுள்ள உத்தித்திறன் மிகவும் போற்றத்தக்கதாகும்.

சிலப்பதிகாரத்தைப் படிப்பதால் பயன் என்ன?  
காப்பியத்தின் முடிந்த பொருள் என்ன என்பதற்குப் பதிகத்தை  
அடுத்துள்ள உரைபெறு கட்டுரை விடை கூறுகின்றது.



காவிரிக்கரையிலும், வையை பாயும் வளநாட்டிலும், ஆள்பொருதை ஆற்றங்கரையிலும் தத்தம் கணவரை உயிரினும் மேலாகப் போற்றி அன்பு பாராட்டும் கற்புடைப் பெண்கள் நூறாவிரக்கணக்கில் வாழவே செய்கின்றனர். அவர்களுக்கெல்லாம் ஒருபடி நிகரானியாய் - ஓர் எடுத்துக்காட்டாய் வாழ்ந்த கண்ணகி மண்ணுலகத்துப் பெண்ணாகப் பிறந்திருந்தும் மண்ணுலகு ஆளும் வேந்தர்கள் மட்டுமல்லாமல் - விண்ணுலகு ஆளும் தேவரும் தொழுது வணங்கும் சிறப்பினைப் பெற்றாள்.

“அலமழை தழுவேண்டின் தருகிற்கும் பெருமையினே”

(கலித்தொகை:39:6)

எனக் கலித்தொகையும்,

“தெய்வம் தொழாஅள் வொழுநற் றொழுதெழுவாள்  
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை” (திருக்குறள் : 55)

எனத் திருக்குறளும்,

“மண்ணி ஞாலத்து மழைவளம் தருஉம்  
பெண்டி” (முணிமேகலை சிறைசெய் காதை : 45-46)

என மணிமேகலையும் கூறும் கற்பரசிகளுக்குச் சான்றாகக் கண்ணகி விளங்கினாள்.

கண்ணகி தன்னை வணங்கி வழிபட்டவர்களுக்கெல்லாம், காய்ச்சலும், அம்மையும் நோயும், துன்பமும் நீக்கி, மழைவளம் தந்து, வாழ்வளித்தாள் என்னும் செய்திகளை உரைபெறுகட்டுரை மிகத் தெளிவாகக் கூறுகின்றது.

1. அன்று தொட்டுப் பாண்டியன் நாடு மழைவறங்கூர்ந்து வறுமையெய்தி, வெப்பு நோயும், குருவும் தொடரக் கொற்கையிலிருந்த வெற்றிவேற்செழியன், நங்கைக்குப் போற்கொல்லர் ஆயிரவரைக் கொன்று, களவேள்வியால் விழவொடு சாந்தி செய்ய, நாடு மலிய மழை பெய்து, நோயும் துன்பமும் நீங்கியது.

2. அதுகேட்டுக் கொங்கிளங்கோசர் தங்கள் நாட்டகத்து நங்கைக்கு விழவொடு சாந்திசெய்ய மழை தொழில் என்றும் மாறாதாயிற்று.

3. அதுகேட்டுக் கடல்குழ இலங்கைக் கயவாகு என்பான் நங்கைக்கு நாட்பலி பீடிகை கோட்டம் முந்துறுத்து ஆங்கு அரந்தை கெடுத்து வரந்தரும் இவளென ஆடித்திங்கள் அகவையின் ஆங்கோர் பாடிவிழாக்கோள் பன்முறை எடுப்ப மழைவீற்றிருந்து வளம் பல பெருகிப் பிழையா விளையுள் நாடாயிற்று.

4. அதுகேட்டுச் சோழன் பெருங்கிள்ளி கோழியகத்து எத்திறத்தானும் வரந்தரும் இவள் ஓர் பத்தினிக் கடவுளாகுமென நங்கைக்குப் பத்தினிக் கோட்டமும் சமைத்து நித்தல் விழாவணி நிகழ்வித்தோனே.

கண்ணகி வழிபாடே காலப்போக்கில் மாரியம்மன் வழிபாடாக மாற்றம் பெற்றது என்றும், தமிழ்நாட்டில் உள்ள மாரியம்மன் கோயில்களை எல்லாம் கண்ணகி கோயில்களாகக் கருதலாம் என்றும் தமிழறிஞர்கள் பலர் கூறுவதற்கு அடிப்படையான சான்றாக அமைவது மேலே கூறிய உரைபெறு கட்டுரை ஆகும்.

“வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ்நாடும்  
நல்லுலகம்” தொல்காப்பியம் எழுத்து-சிறப்புப்பாயிரம்: 1-2  
என்றும்

“வண்டுகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பு”

(தொல்.பொருள். செய்யுளியல் -75)

என்றும் கூறப்பெறும் தமிழ்நாடு பழங்காலத்தில் சேரர், சோழர், பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தர்களுக்கும் உரிய நாடாக விளங்கி வந்தது. மூவேந்தரும் திருமண உறவுகொண்டு பெண் கொடுத்தும், எடுத்தும் உற்றார் உறவினராக வாழ்ந்திருந்தனர் என்பது உண்மையே ஆயினும், அவர்கள் மண்ணாசை, பொண்ணாசை, பெண்ணாசை என்ற மூன்று ஆசைகளோடு புகழ்வேட்கை என்னும் நான்காவது ஆசைக்கும் அடிமையாகித் தமிழ்நாடு தத்தமக்கு மட்டுமே உரிமை உடையதாக இருக்கவேண்டும். இந்த நாட்டில் பிறவேந்தருக்கு உரிமையோ, பங்கோ இருக்கக் கூடாது என்னும் எண்ணத்திற்கு ஆட்பட்டுத்

“தன்படிப் பொதுவெய்திப் பொறாஅன் பொறேநீந்து  
 கொண்டு வேண்டுவன் ஆயின் கொள்கெனக்  
 கொடுத்த மன்னர் நடுக்கற் றனரே  
 அளியரே அளியர் அவன்அளி இழந்தோரே  
 நுண்பல சீதலை அரிதுமுயன் றெடுத்த  
 செம்புற்று ஈயல் போல  
 ஒருபகல் வாழ்க்கைக்கு உலமரு வோரே”

(முறநானூறு : 515-10)

என்று புலவர் பெருமக்கள் பாடும் அளவிற்கு மூவேந்தரும் ஓயாத போர்களைச் செய்து வந்தனர். காவிரி, வையை போன்ற தமிழ்நாட்டு ஆறுகளில் தண்ணீர் மட்டுமல்லாமல் குருதி வெள்ளமும் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. உற்றார் உறவினரான மூவேந்தர் மட்டுமல்ல, அண்ணன், தம்பிகளான நலங்கிள்ளியும், நெடுங்கிள்ளியும் போர் செய்து கொண்ட வரலாறும் நமக்குண்டு.

இந்நிலையில், அண்ணன் செங்குட்டுவன் வாழ்வதற்காக அரச வாழ்வையே துறந்த இளங்கோவடிகள், தமிழ்நாட்டில் அமைதி தவழவேண்டும்; மூவேந்தரும் ஒற்றுமையுடன் வாழ வேண்டும் என்று விரும்பினார்; தமிழ் நாட்டில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் காவிரி, வையை, ஆன்பொருளை முதலிய ஆறுகளின் அழகையும், அவற்றால் பெருகும் நாட்டு வளத்தையும் தமிழர்கள் முறையாக அறிந்து மகிழவேண்டும் என்றும் கருதினார்; தமிழர்களின் புறத்திணைப் போர்மரபுகளையும், அகத்திணைக்கு உரிய காதல் மரபுகளையும் அறிந்து போற்றிப் பாதுகாத்து இன்புற்று வாழ வேண்டும் என்றும் நினைத்தார்; தமிழ்நாட்டுப் பழந்தமிழ் இசையும் பண்புகளும் தமிழர் வாழ்வில் எப்பொழுதும் இன்பம் சேர்க்க வேண்டும் என்று விழைந்தார்.

வேத்தியல், பொதுவியல் என்று இருவகையாய் அமைந்த தமிழ்க்கத்துக் கலையையும், நாடகக்கலையையும் போற்றி வளர்க்க வேண்டும் என்னும் வேட்கை கொண்டார். இந்தக் களவுகளெல்லாம் நனவாவதற்காக இளங்கோவடிகள் ஒரு காப்பியம் படைக்கக் கருதியிருக்க வேண்டும். அதனால்தான்

சேரநாட்டு நெடுவேள் குன்றத்தின் உச்சியில் கண்ணகி தன் கணவனுடன் விமானம் ஏறி விண்ணுலகம் சென்ற காட்சியைக் கண்ட குன்றக்குறவர்கள் அதிசயிக்கத்தக்க அக்காட்சியைக் குணவாயிற் கோட்டத்தில் துறவறம் மேற்கொண்டிருந்த இளங்கோவடிகளிடம் கூறியபோது, அவர் **நாட்குதும் யாம் ஓர் பாட்குடைச் செய்யுள்** என்று கூறினார். அருகில் இருந்த சாத்தனார்

“முடிசெழு வேந்தர் மூவர்க்கும் உரியது

அடிகள் நீரே அருளுக”

(சிலம்புபதீகம் : 61-62)

என்று கூறிச் சிலப்பதிகாரம் பாட இளங்கோவடிகளே முழு உரிமையும், தகுதியும் படைத்தவர் என்பதை வலியுறுத்தினார். அப்பொழுதே இளங்கோவடிகள் சிலம்பினை எழுதத் தொடங்கி விட்டார்.

சோழநாட்டுத் தலைநகராகிய பூம்புகாரில் பிறந்த கண்ணகியும், கோவலனும் பாண்டியநாட்டுத் தலைநகராகிய மதுரைக்குச் சென்றனர்; மதுரையில் பாண்டியன் ஏவலால் கோவலன் கொலை செய்யப் பட்டான். அதனால், கண்ணகி பாண்டியன் முன் சென்று வழக்குரைத்துத் தன் கணவன் குற்றமற்றவன் என்பதை மெய்ப்பித்து, மணமதுரையுடன் அரசும் அழியுமாறு செய்து, வையைக்கரை வழியாக நெடுவேள் குன்றம் சென்று, அங்கிருந்து கணவனுடன் விமானம் ஏறி விண்ணுலகம் சென்றாள். கடவுளாக வளர்ந்த கண்ணகிக்குச் சேரன் செங்குட்டுவன் இமயமலையில் கல்லெடுத்து, கங்கையில் நீர்ப்படைசெய்து, சிலை சமைத்துக் கோயில் எழுப்பினான் என்பது சிலப்பதிகாரக் கதையாகும். ஆதலின், இளங்கோவடிகள் கண்ணகி காரணமாகப் பூம்புகாரில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைப் புகார்க்காண்டத்திலும், பாண்டியன் ஆண்ட மதுரையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை மதுரைக் காண்டத்திலும், சேரநாட்டு நெடுவேள் குன்றத்திலும் வஞ்சியிலும் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை வஞ்சிக் காண்டத்திலும் கூறியுள்ளார். புகார்க் காண்டத்தில் பத்துக்காதைகளும், மதுரைக் காண்டத்தில் பதின்மூன்று காதைகளும், வஞ்சிக் காண்டத்தில் ஏழு காதைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.

“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற  
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலான மூன்றும்  
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே”

(தொல். பொருள். புறத்திணைஇயல்-9)

என்பது தொல்காப்பிய நூற்பாவாகும். கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி என்னும் மூன்றையும் வாழ்த்துவது கடவுள் வாழ்த்தாகக் கருதப்பெறும் என்பது அந்நூற்பாவின் கருத்து. **கொடிநிலை என்பது திங்களையும், கந்தழி என்பது ஞாயிற்றையும், வள்ளி என்பது மழையையும் குறிக்கும்.** எனவே, காப்பியத்தின் தொடக்கத்தில் திங்களைப் போற்றுவதும், ஞாயிறு போற்றுவதும், மாமழை போற்றுவதும் என்று இளங்கோவடிகள் இயற்கைப் பொருள்கள் மூன்றையும் போற்றுவது தொல்காப்பியர் மரபைப் பின்பற்றியே ஆகும் என்று கருத இடம் தருகின்றது.

சிலப்பதிகாரக் கதைத் தலைவியாகிய கண்ணகியும், கதைத் தலைவனாகிய கோவலனும் திருமணம் செய்து கொண்டபின் எழுநிலைமாடம் ஒன்றின் இடைமாடத்தில் பள்ளி அறையில் அருகருகே அமர்ந்திருந்த காட்சி ‘**கதிர் ஓரூங்கிருந்த காட்சிபோல**’ இருந்ததாக மனையறம்படுத்த காதையில் இளங்கோவடிகள் கூறுகின்றார். இவ்விடத்தில், கண்ணகிக்குத் திங்களும், கோவலனுக்கு ஞாயிறும் உவமைகளாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன. ஆகவே, திங்கள் வாழ்த்தை, எல்லாரையும் போல மண்ணுலகில் பெண்ணாகப் பிறந்திருந்தாலும், வானுறையும் கடவுளாக வணங்கப்பெறும் நிலைமைக்கு உயர்ந்து விட்ட கண்ணகியைக் குறிப்பாக வாழ்த்துவதாகவும் கொள்ளலாம் என்று அறிஞர் சிலர் கருதுகின்றனர்.

மண்ணில் ஆழமாக வேருன்றிய மரங்களே நான்கு திசைகளிலும் கிளைகளைப் பரப்பி வானோங்கி வளர முடியும். அதுபோல், ஒரு மொழியில் உள்ள பழைய இலக்கண இலக்கிய நூல்களை ஆழமாகக் கற்ற ஒருவரால்தான் சுவையும் பயனும் நிரம்பிய புதிய இலக்கியங்களைப் படைக்க முடியும். பழைய நூல்களில் உள்ள கருத்துக்களை மட்டும் அல்லாமல், அவற்றில்

உள்ள அரிய சொல்லாட்சிகளையும், தொடர்களையும் தம்முடைய நூலில் எடுத்தாள்வதும் புலவர் வழக்கமாகும்.

“முன்னோர் மொழிபொருளை அன்றி அவர்மொழியும்  
பொன்னேபோல் போற்றுவம்” (நன்னூல். வழத்து 9)

என்பது புலவர்கள் அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்ட நெறியாகும். முன்னோர் நூல்களில் மதிப்பும், அன்பும் கொண்டவர்கள் தம்முடைய புதிய நூலையும் அன்போடும், மதிப்போடும் ஏற்றுப் படிப்பதற்குப் புலவர்கள் இதனை மிகச் சிறந்த உத்தியாகக் கடைப்பிடிக்கின்றனர். இளங்கோவடிகளும் இந்த உத்தியைக் கையாண்டுள்ளார்.

இளங்கோவடிகளுக்குத் தொல்காப்பியத்திலும், கலித்தொகை, புறநானூறு போன்ற சங்க இலக்கியங்களிலும் நிரம்பிய ஆழமான புலமை உண்டு. தமிழர்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்திணை ஒழுகலாறுகளைப் போற்றும் மரபினர்,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்,  
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்,  
வேந்தன் மேய தீம்புணல் உலகமும்,  
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்,  
முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தலைனச்  
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”

(தொல்.பொருள்.அகத்திணை இயல் : 5)

என்பது தொல்காப்பிய நூற்பாவாகும். தமிழில் உலகத்தைக் குறிக்க நானிலம் என்னும் சொல் உண்டு. தமிழ்நாட்டில் மலையும், காடும், கழனியும், கடலுமாகிய நான்கு நிலங்களே உண்டு. சகாரா பாலைவனம் போலத் தனியாகப் பாலைநிலம் தமிழ்நாட்டில் இல்லை. அதனால்தான், தமிழர்கள் உலகத்தை நானிலம் என்றனர். ஆகவே, தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரிதலாகிய பாலை ஒழுக்கத்துக்கு உரிய பாலைநிலம் எங்கே? என்ற வினா எழுகின்றது. அதற்குத் தொல்காப்பியரோ, சங்க இலக்கியப் புலவர்களோ அவ்வளவு தெளிவாக விடை கூறவில்லை. ஓரளவு உய்த்துணரும் படியே கூறியுள்ளனர். இளங்கோவடிகள்தாம்,

“மல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து  
நல்லியல்பு இழந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்  
பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்”

(சிலம்பு-காடுகாண் காதை : 64-66)

என்று மிகத் தெளிவாக விளக்கம் கூறினார். கோவலன் தன்  
மனைவியாகிய கண்ணகியை மறந்து மாதவியின் இல்லத்தில்  
சென்று பல ஆண்டுகள் தங்கி விட்ட நிகழ்ச்சியைக் கூற வந்த  
இளங்கோவடிகள்

“மாமலர் நெடுங்கண் மாதவி மாலை  
கோவலன் வாங்கிக் கூனி தன்னொடு  
மணமனை புக்கு, மாதவி தன்னொடு  
அணைவறு வைகலின் அயர்ந்தனன் மயங்கி  
விடுதல் அறியா விருப்பினன் ஆயினன்  
வடுநீங்கு சிறப்பின் தன் மனையகம் மறந்தென்”

(சிலம்பு-அராங்கேற்றுக்காதை : 171-175)

என்று கூறுவர்.

இங்குக் கண்ணகி தங்கியிருந்த கோவலன் வீட்டை  
வடுநீங்கு சிறப்பின் தன் மனையகம் என்கின்றார். அதுபோலவே,  
மதுரை மாநகரத்தில் வாழ்ந்த விலைமகளிர் வீடுகளைப் பற்றி  
மதுரைக்கண்டத்தில் ஊர்காண்காதையில்

“கடுமண் ஏறா வடுநீங்கு சிறப்பின்  
முடியரசு ஓடுங்கு கடிமனை வாழ்க்கை”

(சிலம்பு-ஊர்காண்காதை : 146-147)

என்று இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுவர்.

“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற  
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலான மூன்றும்  
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே”

(தொல்.பொருள்.புறத்திணை இயல்: 8)

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் இடம்பெற்றுள்ள வடுநீங்கு  
சிறப்பின் என்னும் தொடர் இளங்கோவடிகள் நினைவில் நீங்காது  
நின்று சிலப்பதிகாரத்தில் இரண்டு இடங்களில் நிலைபெற்று  
விட்டது.

செஞ்சோற்றுக்கடன் கழித்துப் போரில் இறந்துபோன மறவனுக்கு நடுகல் நடும்போது மேற்கொள்ள வேண்டிய செயல்களை எல்லாம் தொல்காப்பியர்,

“காட்சி, கால்கோள், நீர்ப்படை, நடுதல்,  
சீர்த்தகு மரபின் பெரும்படை, வாழ்த்தலென்று  
இருமுன்று மரபின் கல்லொடு புணர்”

(தொல்.பொருள்.புறத்திணைஇயல்: 5:19-21)  
என்று குறிப்பிடுவர். தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலில் வரும் இந்த நூற்பாவை மனத்துட் கொண்டே, இளங்கோவடிகள் வஞ்சிக்காண்டத்தின் காதைகளுக்குக் **காட்சிக்காதை, கால்கோட்காதை, நீர்ப்படைக்காதை, நடுகல்காதை, வாழ்த்துக்காதை** எனப் பெயரிட்டுள்ளார்.

சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்பெறும் அகத்திணை மரபுகளைக் கானல்வரி, குன்றக்குரவை ஆகிய இரண்டு காதைகளிலும், புறத்திணை மரபுகளை வேட்டுவ வரியிலும், காட்சிக்காதையிலும் இளங்கோவடிகள் மிகத்தெளிவாகக் கூறுவர். சங்க இலக்கியங்களில் குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு ஆகிய நான்கு அகத்திணை இலக்கியங்களும் ஆசிரியப்பாவால் அமைந்தவை. அவைபோலவே, ஒருபெருங்காப்பியத்தில் ஒரே வகையான ஒசை உடைய ஆசிரியப்பாக்கள் இடம்பெற்றால் கவை குன்றும்; சலிப்புத் தோன்றும்.

“தின்றதனை நாபொறுமே தின்றால் - நல்ல

சீனியும் கசக்குமடி பெண்ணே”

என்பார் புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன். ஆகவே, அகவற்பாக்களால் ஆன காதைகளுக்கு இடையே இசைப்பாக்கள் ஆகிய கானல்வரிப் பாடல்களையும் குன்றக்குரவைப் பாடல்களையும் இளங்கோவடிகள் புனைந்துள்ளார்.

“தும்முடைய தண்ணளியும் தாமும்தன் மான்தேரும்

எம்மை நினையாது விட்பாரேல் விட்கல்க

அம்மென் இணை அடும்புகள் அன்னங்காள்

நம்மை மறந்தாரை நாம்மறக்க மாட்டோமால்”

(சிலம்புகானல்வரி : 32)



என்னும் கானல்வரிப் பாட்டுக் கருங்கல் மனத்தையும் கரைத்துருகச் செய்யும்.

பெரிய இடத்துப் பெண்ணான தலைவியுடன் உறவுகொள்ள முடியாமல் ஏங்கித் தவித்த காதலன் ஒருவன் தலைவியின் உயிர்த்தோழி துணையைப் பெற்றுத் தலைவியைப் பெற விரும்பினான். ஆகவே, கடலோரத்தில் நின்று கொண்டிருந்த தோழியிடம் சென்று, அங்கே பெண் நண்டுடன் கூடி விளையாடிக் கொண்டிருந்த ஆண் நண்டைப் பார்த்து, அந்த நண்டுகளுக்குக் கிடைத்த வாய்ப்புத் தனக்கும், தன் தலைவிக்கும் கிட்ட வேண்டும் என்ற ஏக்கத்துடன் தோழியைப் பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டு, மெல்ல மெல்ல உணர்விழந்து, நடக்க முடியாமல் நடந்து போனானாம். அவன் எப்படி இருக்கின்றானோ? நலமாக இருக்கின்றானோ? அல்லது தான் விரும்பியதைப் பெறாத ஏக்கத்தில் அவனுக்கு ஏதேனும் நடக்கக் கூடாது நடந்து விட்டதோ? தெரியவில்லை. அவன் மீண்டும் கடற்கரைப்பக்கம் வரக்கானோம் என்று தோழி தலைவியிடம் வருத்தப்பட்டுக் கூறினாள். நண்டுகள் உறவாடி மகிழ்தல் போல் நான் தலைவியுடன் உறவாட நீ உதவிசெய் என்பது குறிப்பு.

“புணர்துணையோ பாடும் பொறியலவன் நோக்கி  
இணர்ததையும் பூங்கானல் என்னையும் நோக்கி  
உணர்வொழியப் போன் ஒலிதிரை நீர்ச்சேர்ப்பன்  
வணர்சரி ஐம்பாலோய் வண்ணம் உணரேனால்”

(சிலம்பு.கானல்வரி : 3)

தோழி வலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்ரித்தல் என்னும் கிளவிக்குரிய இப்பாடல் மிகச்சிறந்த தமிழ்ப்பண்பாட்டுக் காதல் ஒவியமாகத் திகழ்கின்றது.

குன்றக் குரவையில்,

“ஏற்றொன்றும் கானேம் புலத்தல் அவர்மலைக்  
கற்றீண்டி வந்த புதுப்புனல்;  
கற்றீண்டி வந்த புதுப்புனல் மற்றையார்  
உற்றாடிண் நோந்தோழி நெஞ்சன்றே”

(சிலம்பு.குன்றக்குரவை :4)

என்னும் பாட்டு இடம் பெற்றுள்ளது. தலைவனுக்குச் சொந்தமான மலையிலிருந்து அருவிநீர் ஓடிவந்தது. அந்த அருவியில் தலைவி ஆசையுடன் குளித்தாள். தலைவி தலைவனுடன் உறவாடுவதாகக் கருதிக்கொண்டு நெடுநேரம் குளித்து இன்புற்றாள். அப்போது யாரோ ஒருத்தி அருவிக்கு வந்து குளிக்கத் தொடங்கினாள். அதைப் பார்த்து விட்டாள் தலைவி, அவ்வளவுதான். அவளுக்கு அழகையும், ஆத்திரமும் பொங்கிப் பொங்கி வந்தன. இந்த மலையும், அருவியும் தன்னுடைய தலைவனுக்கு உரியவை. ஆகவே அருவியில் குளிக்கத் தனக்கு மட்டுமே உரிமை உண்டு. இந்த அருவியில் வேறொருத்தி வந்து நீராடுவது என்பது தன் தலைவனுடன் இன்னொருத்தி உறவுகொள்வது போலத்தானே என்று நினைத்ததுதான் அவள் அழகைக்குக் காரணம். அன்புவடிவான தலைவி தன் தலைவனுடன் கொண்டுள்ள பேரன்புக்கு இஃது ஏற்றதொரு சான்றாகும்.

ஒரு காப்பியம் என்றால் அதில் தன்னிகரற்ற தலைமக்கள் இடம்பெற வேண்டும்; ஞாயிறு, திங்கள், ஆறு, கடல், மலை, நாடு, நகர் முதலியவற்றை அழகுடன் புனைந்துரைக்க வேண்டும் என்று தண்டியலங்கார ஆசிரியர் கூறுவார். காப்பியத் தலைவியாகிய கண்ணகியை மங்கலவாழ்த்துப் பாடலில் அறிமுகம் செய்யும்போதே,

புகார் நகரில் மாநாய்கன் மகளாகப் பிறந்தவள்; வடமீன் போன்ற கற்பினை உடையவள்; பெண்கள் தெய்வம் போலத் தொழுதுபோற்றத்தக்க பண்புகள் அனைத்தும் பெற்றவள் என்று இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுவர். மனையறம்படுத்தகாதையில் பள்ளியறையில் கோவலன் கண்ணகியைக் கொஞ்சி மகிழும்போது அவளுடைய கண்ணை முருகனது வேலாகவும், தெற்றியைச் சிவிரான் சடைமுடி மீதுள்ள இளம்ரிறையாகவும் கூறுவான். கோவலன், கண்ணகி, கவுந்தியடிகள் மூவரும் உறையூரின் தென்புறச் சோலையில் தங்கியிருந்த போது, வம்பப் பரத்தை ஒருத்தியும், அவள் காதலனும் கோவலனையும், கண்ணகியையும் சுட்டி மண்மதனும் சிரதியும் போல விளங்கும் இவர்கள் யார்? என்று கவுந்தியடிகளிடம் வினவினர். வேட்டுவ

வரியில் கொற்றவை கோயிலில் தெய்வமேறிய சாலினி என்பவள் கண்ணியைப் பார்த்து.

“இவளோ, கொங்கச் செல்வி சூடமலை யாட்டி;  
தென்றமிழ்ப்பாலை செய்த தவக்கொழுந்து

ஒரும மணியாய் உலகிற்கு ஓங்கிய  
திரும மணி”

(சிலம்பு வேட்டுவவரி: 47-50)

என்று போற்றியுரைத்தாள். கவுந்தியடிகள் மதுரைப் புறஞ்சேரியில் மாதரி என்னும் இடைக்குல மடந்தையிடம் கண்ணியை அடைக்கலம் தந்த போது,

“கடுங்கதிர் வம்மையில் காதலன் தனக்கு  
நடுங்குதாய் எய்தி நாப்புரை வாடித்  
தந்தாய் காணாத் தகைசால் பூங்கொடி  
இன்றனை மகளிர்க்கு இன்றியமையாக்  
கற்புக்கம் பூண்ட இத்தெய்வ மல்லது  
பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்கண்டிடைமால்”

(சிலம்பு அடைக்கலக்காதை: 139-144)

என்று கண்ணியைப் புகழ்ந்துரைக்கின்றார். மாதரி வீட்டில் கோவலனுக்குக் கண்ணி அழுது படைக்கும் போது அவர்களைப் பார்த்த மாதரியும் அவள் மகள் ஐயையும்,

“நல்லமுதன்னும் நம்பியாகிய இவன்  
சூயம்படியில் அசோதை பெற்றெடுத்த  
பூவைப் பூமலர் வண்ணனோ?  
இவன் நப்பின்னைப் பிராட்டியோ?”

(சிலம்பு கொலைக்களக்காதை: 48-51)

என்று விபத்து கூறுகின்றனர். குன்றக் குரவையில் குறத்தியர்கள் கண்ணியைப் பார்த்து இவள் முருகன் மனைவியாகிய வள்ளி தேவியோ? என்று கருதி வழிபடுகின்றனர். இப்படிக்கண்ணி மெல்ல மெல்லப் பண்பாலும், செயலாலும் பெருந்தெய்வமாக வளரும் நிலைமையை இளங்கோவடிகள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றார்.

கண்ணிக்கு நிகரான பெருஞ்சிறப்புக் கொண்டவனாகவே கோவலனும் படைக்கப் பெற்றுள்ளான். பூம்புகாரில் வேந்தனுக்கு அடுத்த நிலையில் இருந்த பெருஞ்செல்வம் படைத்த மாசாத்துவன் மகனாகப் பிறந்த கோவலன் மண்ணுலகம்

சிறிதாகும்படி பரந்த புகழை உடையவன். பெண்டிர் கோவலனைப் பார்த்து முருகப்பெருமான் என்று போற்றினர் என்பதே கோவலன் உயர்வு சுட்டப் போதுமான சான்றாகும். கோவலனை நல்லவன் என்று புகார் நகரத்துப் பூதம் பாராட்டுகின்றது. மாடல மறையோன் கோவலனை மதுரையில் பார்த்து, 'கடக்களிறு அடக்கிய கருணை மறவன்,' 'இல்லோர் செம்மல்', 'செல்லாச் செல்வன்' என்றெல்லாம் பாராட்டுவதுடன் அமையாது,

“இம்மைச் செய்தன யானறி நல்வினை  
உம்மைப் பயன்கொல் ஒருதனி உழந்துகீத  
தீருத்தகு மாமணிக் கொழுந்துடன் போந்தது  
விருத்த கோபால நீயென வினவ”

(சிலம்பு.அடைக்கலக்காதை : 91-93)

என்று இரங்கிக் கூறுகின்றான். மதுரைப்பொற்கொல்லன் ஏவலால் கொல்லப்பட்டபின் கோவலன் தேவனும் ஆகின்றான். ஆகவே, கண்ணகியும், கோவலனும் தன்னிகரற்ற தலைவியும் தலைவனுமாகப் படைக்கப் பெற்றுள்ளனர் என்பது தெளிவாகின்றது.

ஆறுகளைப் புனைந்துரைப்பதில் இளங்கோவடிகள் மிகச்சிறந்து விளங்குகின்றார். கானல்வரியில் காவிரியை நோக்கி,

“உழவர்ஓதை மதுகோதை உடைநீர்ஓதை தண்பதங்கொள்  
விழவர்ஓதை சிறந்தார்ப்ப நடந்தாய் வாழி காவேரி”

(சிலம்பு.கானல்வரி:4)

என்றும்,

“மருங்குவண்டு சிறந்தார்ப்ப. மணிப்பூஆடை அது போர்த்துக்  
கருங்கயற்கண் விழித்தொல்கி நடந்தாய் வாழி காவேரி”

(சிலம்பு.கானல்வரி : 23)

என்றும்,

“வாழியவன்றன் வளநாடு மகவாய் வளர்க்கும் தாயாகி  
உழியுய்க்கும் பேருதவி ஒழியாய் வாழி காவேரி”

(சிலம்பு.கானல்வரி : 27)

என்றும் பெருமிதம் தோன்றப் பாடுகின்றார்.

வையை ஆற்றை,

“உலகு புந்தூட்டும் உயர்வுர் ஒழுக்கத்துப்  
புலவர் நாவில் பொருந்திய பூங்கொடி”

(சிலம்புபுறஞ்சேரியிறுத்த காதை : 68-69)

என்று மனமாரப் பாராட்டுகின்றார்.

சோழன் பூம்புகாருக்கு வேந்தன். அவன் நேரடியாகக் கோவலன், கண்ணகிக்குச் செய்த தீங்கொன்றும் இல்லை. சேரவேந்தன் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குக் கோயில் கட்டிச் சிறப்புச் செய்தான். ஆனால், பாண்டியன் ஏவலால் கோவலன் கொல்லப்பட்டான். கண்ணகி ‘பட்டேன் பபாத துயரம்’ என்று கூறி வருந்தினாள். ஆயினும், பாண்டிய மன்னன் கொடுங்கோல் ஆட்சி நடத்துபவன் அல்லன்; அவன் நேர்மையாளன்; செங்கோல் ஆட்சி நடத்துபவன்; விதிவசத்தால் கோவலன் கொல்லப்பட்டான் என்பதை இளங்கோவடிகள் மிக அருமையாகச் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளார்.

மதுரைக்காண்டத்தில் கோவலன், கண்ணகி, கவந்தியடிகள் மூவரும் சோழநாட்டு எல்லையைத்தாண்டிப் பாண்டிய நாட்டில் கால்வைக்கும் முன்பாகவே,

“வாழி எங்கோ மன்னவர் பெருந்தகை  
ஊழிதொ றுழி உலகம் காக்க”

(சிலம்பு.காணொண்காதை : 15-16)

என்னும் மாங்காட்டு மறையவன் குரல் கேட்கின்றது. நீ யார்? உன் ஊர் யாது? நீ இங்கு ஏன் வந்தாய்? என்று கோவலன் மறையவனைக் கேட்டான். அதற்கு மறையவன்,

நான் குடமலைநாட்டு மாங்காட்டில் பிறந்தவன். திருவராங்கத்தில் திருமால் பள்ளிகொண்டுள்ள கீடந்த வண்ணத்தையும், திருவேங்கட மலையில் எழுந்தருளியுள்ள நின்ற வண்ணத்தையும் காணவேண்டுமென்று விரும்பி வந்தேன்; வழியில் தென்னவன் நாட்டுச் சிறப்பும், செய்கையும் என் கண்மணி குளிர்ப்பக் கண்டேன்; அதனால் பாண்டியனை வாயார வாழ்த்தினேன்.

என்று விடை கூறுகின்றான்.

பின்னர் புறஞ்சேரியிறுத்த காதையில் கோவலன்  
கவுத்தியடிகளைப் பார்த்து.

“பாண்டிய நாட்டில் கடி கறையான் புற்றைத்  
தோண்டிப் புற்றாஞ்சோறு தின்பதில்லை; வேங்கைப்  
புலிகள் மான்களைத் துன்புறுத்த மாட்டா; பாம்பு  
முதலை, இடி முதலியனவும்  
மனிதர்களுக்குத் தீங்கிழைக்க மாட்டா;”

(சிலம்பு, புறஞ்சேரியிறுத்த காதை: 5-8)

சூதலின்,

“தென்னவன் தென்னவர் காக்கும் நாடென  
எங்கணும் போசிய இசையோ பெரிது”

(சிலம்பு, புறஞ்சேரியிறுத்த காதை: 9-10)

என்று பாண்டியனைப் புகழ்ந்து பாராட்டுகின்றான்.  
எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகச் செங்குட்டுவன் கட்டிய கோயிலில்  
பத்தினித் தெய்வமாக எழுந்தருளிய கண்ணகி செங்குட்டுவன்  
முதலிய வேந்தர்களுக்கும், மாந்தர்களுக்கும் தன்னுடைய கடவுள்  
நல்லணி காட்டித்

“தென்னவன் தீதிலன்; தேவர்கோன் தன்கோயில்  
நல்விருந்து ஆயினான்; நானவன் தன்மகள்;  
வென்வேலான் குன்றில் விளையாட்டு யானகலேன்  
என்னோடுந் தோழியீர் எல்லீரும் வம்மெல்லாம்”

(சிலம்பு, வாழ்த்துக்காதை: 10)

என்று கூறிப் பாண்டியன் குற்றமற்றவன்; நான் பாண்டியனுக்கு  
மகளாவேன் என்று சான்றிதழ் வழங்கச் செய்துள்ளார்.  
இமயமலைபோல் ஒங்கி உயர்ந்த புகழ் படைத்த தென்னவர்  
குடியில் தோன்றிய ஆரியப்படை கடந்த பாண்டியன்  
நெடுஞ்செழியன், கண்ணகி, கோவலன் ஆகிய இருவருடைய  
ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டியதால் கோவலனைக்  
கொல்வித்துப் பழிதேடிக்கொண்டாலும், தான் செய்த தவற்றை  
உணர்ந்ததும்.

“யானோ அரசன்? யானே கள்வன்  
மன்பதை காக்கும் தென்புலங் காவல்  
என்முதல் பிழைத்துக் கொடுகஎன் ஆயுள்”

(சிலம்பு, வழக்குரை காதை : 75-77)

என்று மயங்கி வீழ்ந்து உயிர் துறந்தான். இதனைக் கேள்வியுற்ற சேரன் செங்குட்டுவன்,

“வல்வினை வளைத்த கோலை மன்னவன்  
செல்லுயிர் நிமிர்த்துள் செங்கோல் ஆக்கியது”

(சிலம்பு-காட்சிக்காதை : 98-99)

என்று புகழ்ந்து பாராட்டினான். கோவலனைக் கொல்வித்த பாண்டியனை மக்கள் பழிக்கும்படி இளங்கோவடிகள் காப்பியம் படைத்திருந்தால் சிலப்பதிகாரம் பாண்டிய நாட்டில் தடை செய்யப்பட்டிருக்கும். அத்தகைய நிலை தோன்றாதபடி முவேந்தரும் ஒற்றுமை கொள்ளும்படி காப்பியம் படைத்த உத்தமிகவும் போற்றத்தக்கதாகும்.

“நகையே அழகை இளிவரல் மருட்கை  
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகையென்று  
அப்பால் எட்டே மெய்ப்பாடு என்ப”

(தொல்.பொருள்.மெய்ப்பாட்டியல் : 3)

என்று தொல்காப்பியர் கூறுவர். சாந்தம் என்பதையும் கூட்ட மெய்ப்பாடு ஒன்பதாகும். இந்த ஒன்பது மெய்ப்பாடும் இடம்பெறுமாறு செய்வது மிகச்சிறந்த காப்பிய உத்தியாகும். இந்த உத்தியை மிகச்சிறந்த முறையில் இளங்கோவடிகள் கையாண்டுள்ளார்.

எள்ளல், இளமை, பேதைமை, மடன் ஆகிய நான்கும் காரணமாக நகை பிறக்கும். கோவலனுடன் மதுரைக்குப் புறப்பட்ட கண்ணகி பூம்புகார் நகரத்து எல்லையைத் தாண்டிய உடனேயே நடக்க முடியாமல், இடுப்பைப் பிடித்துக் கொண்டு பெருமூச்சு விட்டு, பல்லின் நுனி மட்டும் வெளியில் தோன்றப் புன்முறுவல் பூத்து, முற்றாத மழலை மொழியாலே தன் பேதைமை தோன்ற ‘மதுரை முதார் யாது?’ என்று வினவினாளாம். அதுகேட்ட கோவலன் ‘ஆறாங் கரதம் அணித்து’ என்று கூறிச் சிரித்தானாம். மதுரை எங்கு உள்ளது என்பது கூடத் தெரியாமல் மதுரைக்குப் புறப்பட்ட கண்ணகியின் பேதைமை மொழியால் இங்கே நகை பிறந்தது.

இமயமலையில் கல்லெடுத்துக் கங்கையில் நீராட்டிக் கண்ணகிக்குச் சிலை சமைக்க வேண்டும் என்று விரும்பி

வடநாட்டுப் படையெடுப்பை மேற்கொண்ட செங்குட்டுவன், கனகவிசயர் முதலிய வடநாட்டு அரசர்களுடன் ஒரே ஒரு பகற்பொழுதில் பதினெட்டு நாழிகை அளவில் போர் செய்து வெற்றிபெற்றுப் பெருமிதத்துடன் நின்றான்.

தேவாசுரப்போர், இராமாயணப்போர், மகாபாரதப்போர் ஆகிய மூன்றும் உலகம் அறிந்த பெரும்போர்கள். தேவர்களுக்கும், அசுரர்களுக்கும் நடந்த போரில் முருகன் தேவசேனாபதியாகப் பொறுப்பேற்றுப் **பதினெட்டு ஆண்டுகள்** போராடி அசுரர்களை அழித்தான். காத்தற் கடவுளாகிய திருமாலின் அவதாரமாகிய இராமன் **பதினெட்டு மாதங்கள்** போராடி அரக்கர்களை வென்றான். கண்ணன் பாண்டவர்களுக்குத் துணையாக இருந்து நடத்திய பாரதப்போர் **பதினெட்டு நாட்கள்** நடந்தது. அதன்பிறகே பாண்டவர்க்கு வெற்றி கிட்டியது. ஆனால், தமிழனாகிய செங்குட்டுவன் தன் பகைவர்களாகிய கனகவிசயருடன் நடத்திய போரில் **பதினெட்டே நாழிகையில்** வெற்றிபெற்றான். இதனைச்

“செறிகழல் வேந்தன் தென்தமிழ் ஆற்றல்

அறியாது மலைந்த ஆரிய மன்னரைச்

செயிர்த்தொழில் முதியோன் செய்தொழில் பெருக

உயிர்த்தொழில் உண்ட ஒன்பதீற் றிரட்டியென்று

யாண்டும் மதியும் நாளும் கடிக்கையும்

ஈண்டுநீர் ஞாலம் சுவடி எண்கொள

வருபெருந் தாணை மறக்கள மருங்கின்

ஒருபகல் எல்லை உயிர்த்தொகை உண்ட

செங்குட்டுவன்”

(சிலம்பு, நீர்ப்படைக்காலை : 5-13)

என்று பெருமிதத்துடன் இளங்கோவடிகள் கூறுவர். இது வீரச்சுவைக்கு மிகச்சிறந்த சான்றாகும்.

நாடக மாந்தர்களுக்குத் தெரியாமல் அவர்களுக்குப் பின்னால் நிகழப்போகும் அவலங்களை முன் கூட்டியே நாடகம் பார்க்கும் நாம் தெரிந்துகொள்ளுமாறு செய்வது நாடக உத்திகளுள் ஒன்றாகும். அந்த நாடக உத்தியை இளங்கோவடிகள் நன்கு பயன்படுத்தியுள்ளார். கண்ணகி, கோவலன், கவுந்தியடிகள்



ஆகிய மூவரும் மதுரைக்குச் சென்றபோது மதுரைக் கோட்டை மீது கட்டப்பெற்றிருந்த கொடிகள், காற்றில் அசைந்து பறந்து கொண்டிருந்தன. இயல்பாக நடந்த இந்த நிகழ்ச்சியைத் தற்குறிப்பேற்ற அணியாக, நீங்கள் இங்கே வராதீர்கள். வந்தால் அழிவுநேரும் என்று எச்சரித்துக் கோட்டை மதில் கொடிகளாகிய கைகளால் தடுத்தது போன்று இருந்தது என்கிறார். இளங்கோவடிகள்

“போருழந் தெடுத்த ஆரையில் நெடுங்கொடி  
வாரல் என்பனயோல் மறித்துக் கைகாட்ட”

(சீலம்பு.புறஞ்சேரியிறுத்த காதை : 189-190)

என்னும் இப்பகுதி நம் மனத்தில் ஆழ்ந்த கழிவிரக்கத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது.

மதுரையில், மாதரி வீட்டில் கணவனுக்கு உணவு படைத்த கண்ணகி, முதலில் தரையில் தண்ணீர் தெளித்துத் தூய்மை செய்தாள். இஃது இயல்பான எளிய நிகழ்ச்சி. ஆனால் கண்ணகி,

“மண்ணக மடந்தையை மயக்கொழிப் பனள்யோல்  
தண்ணீர் தெளித்துத் தன்கையால் தடவினள்”

(சீலம்பு.கொலைக்களக்காதை : 40-41)

என்கின்றார் இளங்கோவடிகள். பின்னால் கண்ணகிக்கும், கோவலனுக்கும் நடக்கப்போகும் கொடுமைகளை முன்னறிந்து மன்னமகள் மயங்கி விழுந்து கிடக்கின்றாளாம்; மன்னமகள் முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்து அவள் மயக்கம் போக்கக் கண்ணகி முயல்கின்றாளாம். இளங்கோவடிகளின், இக்கற்பனையை எண்ணி, எண்ணி நம் நெஞ்சில் குருதி கொட்டுகின்றது.

“அணிசெய் காவியம் ஆயிரம் கற்கினும் - அழில்  
ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுளம் காண்கினார்”

(பாரதியார் கவிதைகள் கயசரிதை : 23:2)

எத்தனையோ பேர் இருப்பார்கள். எனவே, சிலப்பதிகாரத்தைப் பலமுறை படித்தாலும் காப்பிய ஆசிரியராகிய தம்முடைய நோக்கத்தை உணராதவர்களும் இருக்கக் கூடும்; அவர்களுக்கும் தம்முடைய நோக்கம் தெளிவாக விளங்க வேண்டும் என்று கருதிய இளங்கோவடிகள் காப்பியத்தின் இறுதியில்,

“என்தீறம் உரைத்த இமையோர் இளங்கொடி  
தன்தீறம் உரைத்த தகைசால் நன்மொழி  
தெரிவறக் கேட்ட தீருத்தகு நல்வீர்!  
பரிவும் இடுக்கணும் பாங்குற நீங்குமின்;  
தெய்வம் தெளிமின்; தெளிந்தோர்ப் பேணுமின்  
பொய்யுரை அஞ்சுமின்! புறஞ்சொல் போற்றுமின்;  
உணூண் துறமின்; உயிர்க்கொலை நீங்குமின்;  
தானஞ் செய்ம்மின்; தவம்பல தாங்குமின்;  
செய்ந்நன்றி கொல்லன்மின்; தீந்பு இசுழ்மின்  
பொய்க்கரி போகன்மின்; பொருண்மொழி நீங்கன்மின்;  
அறவோர் அவைக்களம் அகலாது அணுகுமின்;  
பிறவோர் அவைக்களம் பிழைத்துப் பெயர்மின்;  
பிறர்மனை அஞ்சுமின்; பிழையுயிர் ஓம்புமின்;  
அறபனை காமின்; அல்லவை கடிமின்!  
களளும் களவும் காமமும் பொய்யும்  
வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினில் ஒழிமின்!  
இளமையும் செல்வமும் யாக்கையும் நிலையா  
உளநாள் வரையாது; ஒல்லுவது ஒழியாது!  
செல்லும் தேளத்துக்கு உறுதுணை தேடுமின்  
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வீர் ஈங்கென்”

(சிலம்பு. வரந்தருகாதை : 183-202)

என்று அறமுரைக்கின்றார். இவ்வாறு முன்னர்ப் பலவிடத்தும்  
கூறிய தம்முடைய நோக்கங்களைத் தொகுத்துச் சுட்டலும் ஒரு  
சிந்தை காப்பிய உத்தியாகும்.

இவ்வாறு, இளங்கோவடிகளால் பல்வேறு காப்பிய  
உத்திகளைக் கொண்டு மிகச்சிறந்த காப்பியமாகப் படைக்கப்  
பெற்றுள்ள சிலப்பதிகாரத்தை நானும் ஒதி உணர்ந்து  
இன்புறுவோமாக.